

СПОДЕЛЕНО

Йорданка ВЕЛИКОВА, гр. В. Търново

Беше горещ летен ден. Раздрънканият автобус зави на центъра на селото и спря сред облак прах. Докато чаках да се разнесе и да слязат хората, видях една позната възрастна жена сред тях. И тъй като имаше престой, започнах да говоря с нея. Тя се оплака колко лекарства имала да купува за болния си съпруг и че не успяла с всичко. Аз отивах до

НА ПРАКТИКА

Търново и й предложих да й свърша работата. Жената много се зарадва и уговорихме нещата. Не видях в това нищо особено, но тя от този ден нататък се промени. На лицето й винаги грейваше усмивка, когато ме срещнеше. Започна да се държи с мен като с доверен човек и да споделя личните си тревоги и радости. Това ме учуди и се запитах: "Възможно ли е една такава малка постъпка да породи такива големи резултати?" Със съмнение си отговорих: "Може." Животът е съставен от малки неща - една усмивка, нежна прегръдка, навре-

менна дума. Християнският живот също е съставен от малки неща - искрена молитва, топла длан, помагаша ръка. Обаче - това стига ли ни?

Вярващите често смятат, че Божественото присъствие трябва да е разтърсващо, стряскащо, поразително, недвусмислено. Нужно ни е нещо извън обичайните коловози; нещо, което да изкрещи: "Ето го Бог, крийте се!"

Само че Исус каза нещо безкрайно важно на своите ученици: "Божие царство е сред вас." Колко прозаично! И все пак единствено вярното. Защото Божието присъствие днес не се разкрива чрез огън от небето, а

чрез "живите писма" от Бога към всеки един човек, т. е. вярващите.

Защо Бог използва този "несвършен" начин? Защото ако Той се беше явил на моята позната като блестящо небесно същество, тя щеше да падне ужасена в праха. А когато се яви пред нея чрез моята човешка постъпка, тя разбра - някой го е грижа за нея, някой иска да направи живота ѝ по-убав. И сега за мен (а и за вас) остава задачата да й разкажа за Автора на това живо писмо, което съм аз. Тя не би разбрала ангелския език, но би се вслушала в моите думи след доверието, което се е родило между нас.

Тогава думите на праведния Йов биха станали и мои думи: "Ухо, като ме чуеше, ме облажаваше, и око, като ме виждаше, свидетелстваше за мен; защото освобождавах сиромаша, който викаше, и сирачето, и онзи, който нямаше помощник. Благословението от този, който беше близо до загиване, идваше за мен; и аз веселях сърцето на вдовицата. Аз бях очи на слепия и крака на хромия. Бях баща на сиромасите; изследвах делото на непознатия за мен. Троших челюстите на несправедливия и изтеглях лова от зъбите му." (Йов 29:11-17)

Професия:

Асоцииран изследовател в областта на детското развитие и човешките взаимоотношения.

Професия „майка“

писането и ме погледна, сякаш не беше чула правилно. Повторих титлата бавно, наблягайки на най-важните думи. После гледах учудено как думите ми бяха записани с черно мастило върху официалната бланка.

"Може ли да попитам каза служителката с интерес какво точно правите?"

Хладнокръвно, без следа от смущение в гласа ми, се чух да отговарям: "Имам програма за продължаващи изследвания (каквато майките нямат) в лабораторията и извън нея (трябваше да кажа къщи и навън). Работя върху магистърската си степен (цялото семейство) и вече имам четири кредита (дъщерите ми). Разбира се, работата ми е една от най-трудните и изискващи всичко (някоя майка да не е съгласна?) и често работя по 14 часа на ден (24 е по-близо до истината). Но в работата ми има повече предизвикателства от много други възможни кариери и дава много удовлетворение."

Имаше нотки на респект в гласа на служителката, докато довършваше формуляра, после стана и лично ме изпрати до вратата. Когато се прибрах, зашеметена от новата си професия, бях приветствана от помощниците в лабораторията ми на 13, 7 и 3 години. Чувах се и новия експериментален модел в програмата за развитие (на 6 месеца).

Чувствах се триумфално! Едно на нула срещу бюрокрацията! Бях влязла в официалните документи като по-забележителен и необходим човешки вид, отколкото като просто "майка".

Майчинството е славна кариера. Особено когато има титла на вратата.

ВЛЮБВАНЕ

„Блажени онези, които без да видят са повярвали.“
Йоан 20:29

Това е само една малка снимка на двама души под едно дърво. Той беше поставил едната си ръка на рамото ѝ, докато с другата държеше ръцете ѝ. Двамата изглеждаха толкова млади и пълни с живот. Понякога ми е трудно да повярвам, че мъжът от снимката, заснел до красивото момиче, съм аз.

Щях да напускам дома си в Тенеси заради работа в Калифорния. Ние щяхме да бъдем разделени може би завинаги. Срещите ни бяха забавни, изпълнени с приключения и изненади. Но ние не бяхме един за друг. В крайна сметка си мислех, че не бяхме.

Няколко месеца по-късно седях на леглото си в къщата, която споделях с един студент по медицина в Редлендз, Калифорния. До мен, на масата, подпряна срещу моя радиочасовник, стоеше малката снимка на двамата усмихнати младежи. Говорехме си по телефона, припомняхме си случки от живота ни, споделяхме си смешни истории и сериозни мисли.

Тя ми пишеше дълги писма, изпълнени с надежди и мечти, някои от тях включваха и мен. Сега, докато стоях, взирайки се в снимката, едно странно и почти отчайващо чувство се надигаше в мен. Тя беше толкова далеч. Защо? Аз се нуждаех от нея - да бъде по-близо. Копнеех да видя лицето ѝ, да чуя гласа ѝ, необременен от телефонната линия и снимката. Исках да е с мен точно сега!

В началото идеята изглеждаше смешна. Въпреки това все повече и повече се развиваше в съзнанието ми, ставах все по-неспокоен. Не исках да бъде в Тенеси, исках да е в Калифорния, в Редлендз, в моя живот. Възможно ли беше това? Възможно ли беше да съм се влюбил в момичето от снимката?

През май си отговорих на въпроса с две кратки думи: възможно е.

Хората, които ми казват, че не могат да се влюбят в Исус, защото не е сред нас, никога не са се вглеждали в снимката на някого, който мистериозно е станал специален в живота им. А хората, които твърдят, че не можеш да изградиш връзка със Създателя, защото Той е в небето, а те на земята, не са говорили с часове по телефона с някого, който е станал важна част от живота им. Аз се влюбах, когато 2000 мили ме разделяха от фокуса на моите желания.

Библията предлага един красив портрет на Спасителя. Молитвата действа като мощна комуникационна система между Бога и човечеството. Може би е време да премахнем съмнението и несигурността, да се вгледаме в снимката и да проведем един разговор.

Чарлз Милс, сп. *Signs of the Times*

МИСЛИ

■ **Беззаконието в по-широк смисъл означава не просто ограбване, оцетяване и унищожаване на ближния. Точно в същата степен беззаконие е положението, в което се поставяме, когато ближният ни има нужда от нашата помощ, а ние не предприемем нищо.**

■ **Човечеството леко е открехнало завесата на познанието и плахо, бавно и несигурно върви по него. Добре осъзнава единствено факта, че мечтите са едно, а реалността - съвсем друго. Мечтите са правомощията на човека, а силата и правото на реалността са в Божиите ръце. Но мечтите на човека измислят единствено зло.**

■ **Най-тежкото робство е робството на собствените по-роци.**

■ **Тълпата не е народ и народът не е тълпа. Народът знае цената на това, към което се стреми, знае какво точно иска. А тълпата не. Тълпата е огромна, народът малък.**

■ **Човечеството винаги е търсело нови, по-добри пътища за развитие, но никога не ги е намирало и, както изглежда, няма да ги намери. Причината е, че то отдавна е изоставило най-добрия път онзи, който Бог му посочва, както във всеобщ план, така и в личностен.**

■ **Щом някой не успее да намери своя път в живота, налага се други да го търсят и да го тикат, за да върви по него. Но определено най-труден е този път, по който други трябва да те водят.**

■ **Ако човешката смелост граничи донякъде с лугостта, то страхът е придружен винаги с унижения.**

■ **Цялото богатство на този жальк, объркан и грешен наш свят не струва и колкото една - единствена дума на Спасителя и тя е истина!**

■ **Без ясната мисъл, че служи на каузата на доброто, никое човешко същество не е в състояние да познае истинското щастие.**

Радка Георгиева, София

Поздравявам жените християнки, които живеят в любов

ПРИ ИЗВОРА

Нечакан миг. И може би замръзваш, когато е зората вкочанена, кога те удря вятъра и зъзнеш, и плаче твоята душа ранена. Ела при извора отгоре рукнал и огъня изпий водата жива. И гълъб бял душата ти ще гука. Душата ти свободна и красива.

Свобода Рагушева, гр. Балчик